

A főhatalom átadása, ezt a címet adták ennek a részletnek. Valóban a főhatalom átadásáról lenne szó? Jézus háromszor kérdezi meg Pétertől szereti-e őt, és Péter egyre inkább elszomorodva, de háromszor felel határozott igennel. És Jézus mindannyiszor csupán annyit mond neki, hogy „legeltesd juhaimat”. Nincs itt szó semmiféle hatalomról, amit átadna, legalábbis a szó megszokott értelmében, hiszen Jézus sem bírt evilági hatalommal. Kiszolgáltató volt, szegény és szelíd. Sokkal inkább a küldetés átadásáról van szó, hogy Péter folytassa azt, amit ő elkezdett. És ennek feltétlen feltétele, hogy szeresse őt, hogy szeressen. Mert e nélkül a szeretet nélkül az emberek borzalmas dolgokra képesek. Ha a „küldetés” lesz az egyetlen cél, az fanatizmusba csap át, a szeretet, a másik ember már nem számít. Láttuk ezt a történelem során számtalanszor, látjuk ma is. Az „egy igaz vallás” tüzzel-vassal terjesztését, a másképp gondolkodók fizikai megsemmisítését, megbélyegzését, elhallgattatását. Természetesen mi nem esünk bele az efféle csapdába, mi szeretjük az Istent, szeretjük az embereket, szelíden adjuk tovább az evangéliumot. Tényleg így van? Azt hiszem, mint oly sok mindenben, itt is olykor borotvaélen táncolunk.

Könnyen lehet belőlünk az „elvek embere”, aki csöppet sem megértő az embertársai gyöngesége iránt. Csak mondja és mondja az általa igaznak vélt evangéliumot, de ha a másoknak nincs füle rá, hát magára vessen, onnantól leveszi róla a kezét. Az elvek embere logikusan, tisztán gondolkodik, nem köntörfalaz, világosan, egyértelműen beszél, szigorú önmagával és szigorú másokkal szemben, s kevés benne a jézusi szeretet. És általában nem könnyű szeretni őt sem.

A másik hiba, a másik véglet, amikor elszabotáljuk a küldetést, relativizáljuk az igazságot. „Mindenkinek megvan a maga világnézete, meggyőződése, vallása. Egyik sem rosszabb, mint a másik.” Én azt hiszem, hogy manapság, a mi európai világunkban a fejekben van a legnagyobb káosz. Az emberek értékrendje teljesen felborult, és boldogtalanná, szerencsétlenné teszik önmagukat, a családjukat, a környezetüket. Kétségkívül van felénk küldetésünk.

Istenem, add meg, hogy szeressünk Téged, szeressük az embereket, szeressük magunkat, és életünkkel, szavainkkal teljesítsük a küldetést!

Kissné Kosztolányi Klára (Pilisborosjenő)